

## ДЗЯВОЧЫЯ НОЧЫ

Высушылі кары вочы  
Дзявочыя ночы.

*«Чарніца Мар'яна»*

Расплялася пышна каса  
Аж да пояса;  
Раскрыліся персі-горы —  
Хвалі сярод мора;  
Засвяцілі кары вочы —  
Зоры сярод ночы;  
Працягліся белы рукі —  
Так бы й абвіліся  
Вакол стану... І з падушкай  
Горка абняліся,  
Дый замлелі, дый замерлі,  
З плачам разняліся.

«Ды нашто мне каса-краса  
І карыя вочкі,  
Стан мой гнуткі... Калі няма  
Мілага дружочка?  
Няма з кім мне палюбіцца,  
Сэрцам падзяліцца...  
Сэрца маё! сэрца маё!  
Цяжка табе біцца  
Адзінокаму. З кім жыці,  
З кім, свеце лукавы,  
Скажы ты мне?.. І нашто мне  
Слава... тая слава?  
Я любіць і жыці хочу  
Сэрцам — не красою!  
А мне яшчэ і зайздросцяць,  
Гордаю і злою

Злыя людзі называюць.  
А таго не знаюць,  
Што я ў сэрцы захавала...  
Няхай называюць —  
Грэх ім будзе... божа мілы!  
Чаму ты не хочаш  
Укароціць свае цемры,  
Цяжкае мне ночы!..  
Бо я ўдзень не адзінока —  
З полем размаўляю,  
Размаўляю і нядолю  
У полі забываю.  
А ўначы...» Дый анямела,  
Слёзы паліліся...  
Рукі самі з падушкаю  
Горка зноў звіліся.

18 мая 1844  
С.П.Б.